

[Qvist Jørgensen]

Jeg mener, at De Radikale med beslutningsforslaget går direkte imod hovedintentionerne i henstillingerne fra Udvalget vedrørende Børns Dagligdag, altså ser bort fra helheden eller helhederne. Det vil vi advare imod, og så vil jeg i øvrigt henvise dels til de kommende debatter, vi får, dels til det arbejde, der lå bag Socialudvalgets forhandlinger om bistandslovens ændringer, der jo fandt sted så sent som i 1984.

Måske kan vi få tingene til at passe sammen, således at det i øvrigt sympatiske forslag kan indgå i arbejdet i den kommende tid, men det må være et helhedsarbejde.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Den konservative folketingsgruppe er enig i, at det er vigtigt, at børn vokser op i harmoniske hjem hos deres forældre. Den problematik, forslagsstillerne drager frem i dette beslutningsforslag, nemlig vigtigheden af, at den offentlige indsats over for det enkelte barn får en sammenhængende karakter, både når der er tale om forebyggende foranstaltninger, og når barnet fjernes fra hjemmet, kan vi derfor støtte.

Jeg stillede selv den 12. marts 1987 til socialministeren et spørgsmål, S 858, der lød, om ministeren havde igangsat eller agtede at foretage en undersøgelse af årsagen til den eksplosive stigning i antallet af børn, der anbringes i familiepleje uden for eget hjem, med henblik på, at dette antal kan nedbringes ved et forebyggende arbejde i samarbejde med de biologiske forældre, for netop på det tidspunkt foregik der en meget stor diskussion i dagspressen, hvad man også har peget på i bemærkningerne.

Af besvarelsen dengang fremgik det – og vi har jo selv i Socialudvalget kunnet erfare det i dag – at der virkelig er bestræbelser i gang i de forskellige kommuner og amter for at forebygge anbringelse af børn uden for hjemmet. Jeg tror, man er blevet opmærksom på dette.

Man kan også se, at Socialstyrelsens Forsøgsudvalg har fået et stigende antal ansøgninger om støtte til adskillige sådanne projekter. Der er ofte tale om lokale rådgivningsaktiviteter rettet mod børn og forældre, ofte i samlivskriser og skilsmisssituationer, som tit har været årsag til, at børn måtte anbringes uden for hjemmet.

I andre projekter har kommunerne eller amtskommunen haft et samarbejde med institutionerne, hvor man har givet familier et tilbud

om hjælp til selvhjælp for at forhindre uhenigtsmæssige familierelationer.

Derfor kan man godt få det indtryk, at der i dag foregår mange ting, og man har også det indtryk, at der er åbenhed over for iværksættelse af forsøg og forebyggende arbejder og projekter, som kan forebygge eller være alternativer til døgnanbringelse af børn og unge.

Vi håber derfor også, at de bestræbelser, vi nu lægger for dagen ved behandlingen af en betretning vedrørende B 57 og B 59, skulle kunne være igang sættende for disse bestræbelser.

Det undersøgelsesarbejde, der foregår i Socialforskningsinstituttet og i AKF-regi, kunne jo belyse dette her, ligesom vi nu har modtaget Amtsrådsforeningens rapport »Børn og Unge«, hvoraf det fremgår, at der er mange udviklingstendenser i gang på forebyggelses- og anbringelsesområdet, som bygger på et samarbejde mellem amt og kommune, for at bevare den mest hensigtsmæssige anbringelsesform og ikke mindst for at sikre en bedre udnyttelse og en styrkelse af familiens egne ressourcer.

Den ændring, vi i 1985 gennemførte i bistandsloven, skulle jo netop give mulighed for dette og påpege – som det også fremgår af vore ordførertaler fra dengang – at det var sådan, det var ønskeligt at man satsede.

Jeg tror, det er nødvendigt, at man får en anden adfærd og en anden rutine i mange sociale forvaltninger, at man er åben over for disse problemer også i lokalsamfundet.

Om der nu skal nedsættes et udvalg som foreslået, må vi gennem udvalgsarbejdet, hvor vi ligesom kan få en status, finde ud af med hinanden, men der skal ingen tvivl være om, at det bobler og syder rundt omkring. Men er det nok? Er det den sammenhængende indsats og hjælp til familierne og børnene, der kommer ud af det, eller skal der komme andre inspirationer fra Folketinget? For vi må jo stadig væk huske på, at det offentliges indsats er det amter og kommuner der er ansvarlige for, men det er først og fremmest os som forældre, der skal være forældre for vore børn og give dem en rolig og god opvækst.

Lad os under udvalgsarbejdet se, hvad der er mest hensigtsmæssigt, for sigtet er vi meget enige om.

Agerschou (SF):

De Radikale foreslår, at der nedsættes et sag-